

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 04 0 K 005345 16 Kž
Sarajevo, 16.11.2016. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Mujanović Ismete kao predsjednice vijeća, Filipović dr Ljiljane i Lukes Dinke kao članova vijeća, uz sudjelovanje Šeta Mevlide kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih R.R., R.Ž. i S.M., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja iz Zenice protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005345 14 K od 31.03.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.11.2016. godine u prisustvu federalnog tužitelja Halilović Muniba, branitelja optuženog R.R., advokata H.M., optuženog R.Ž. i njegovog branitelja, advokata P.S., te optuženog S.M. i njegove braniteljice, advokata M.-S.V., a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog R.Ž., donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužitelja iz Zenice odbija se kao neosnovana i presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005345 14 K od 31.03.2016. godine potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005345 14 K od 31.03.2016. godine optuženi R.R., R.Ž. i S.M., na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođeni su od optužbe da su učinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ (KZ SFRJ), koji je zakonom preuzet kao republički zakon. Istom presudom oštećeni su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak, a u pogledu troškova krivičnog postupka odlučeno je da oni padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv ove presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Zenice zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženima izreći odgovarajuća krivičnopravna sankcija ili da se ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se ona ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Branitelji optuženih R.R. i S.M. podnijeli su odgovore na žalbu kantonalnog tužitelja u kojima su osporili navode iz te žalbe i predložili da se ona odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj podneskom broj T04 0 KTRZŽ 0009106 16 2 od 30.06.2016. godine predložio je da se žalba kantonalnog tužitelja iz Zenice uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je, u skladu sa članom 319. stav 3. ZKP FBiH, održana u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog R.R., federalni tužitelj je ostao kod navoda iz podnesene žalbe i pomenutog podneska. Optuženi i njihovi branitelji osporili su navode iz žalbe kantonalnog tužitelja ostajući pri podnesenim odgovorima na tu žalbu, te su predložili da se ona odbije kao neosnovana.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je, imajući u vidu i navode iz podnesenih odgovora na žalbu, odlučio kao u izreci ove presude a iz sljedećih razloga:

Prema navodima iz žalbe kantonalnog tužitelja, prvostepeni sud je učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH time što u obrazloženju svoje presude nije naveo razloge o odlučnim činjenicama niti je u potpunosti i određeno iznio koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili kao nedokazane i dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, a razlozi izneseni u obrazloženju presude su nejasni i u znatnoj mjeri protivrječni.

Ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja prvostepena presuda pobija zbog navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Najprije, neosnovano se u žalbi ističe da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH time što su, kako se navodi u žalbi, razlozi izneseni u obrazloženju presude nejasni i u znatnoj mjeri protivrječni. Ti navodni nedostaci u obrazloženju pobijane presude, prema zakonskom tekstu odredbe člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, nisu ni propisani kao navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Neosnovana je i žalbena tvrdnja tužitelja da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH time što u presudi nije naveo da li prihvata iskaz svjedoka H.R.1 ili ne i iz kojih razloga nego je samo naveo da je iskaz tog svjedoka dosta upitan. Odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH, na koju se u

svojoj žalbi pozvao i tužitelj, propisano je da je dužnost suda da se određeno i potpuno izjasni koje činjenice i iz kojih razloga nalazi dokazanim ili nedokazanim. Prvostepeni sud se u svojoj presudi o tome izričito izjasnio navodeći da smatra da ne postoje pouzdani dokazi da su optuženi ubili oštećenu H.Z., dakle, da tu činjenicu ne nalazi dokazanom. Prvostepeni sud je za takav zaključak dao i razloge. Između ostalog, takav zaključak suda zasniva se i na ocjeni da je iskaz svjedoka H.R.1 upitan. Za takvu ocjenu pouzdanosti iskaza ovog svjedoka prvostepeni sud je takođe naveo razloge (strane 11. i 12. pobijane presude). Prema tome, prvostepeni sud se određeno izjasnio da ne nalazi da postoje pouzdani dokazi da su optuženi ubili oštećenu H.Z. te da iskaz svjedoka H.R.1 nalazi nepouzdanim navodeći i razloge za takav svoj stav.

U okviru navoda koji se odnose na ovaj žalbeni osnov – bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH (strane 1-4. žalbe), tužitelj potom iznosi razloge kojima ustvari osporava činjenične zaključke prvostepenog suda odnosno ocjenu vjerodostojnosti pojedinih dokaza. Oni, stoga, po svojoj sadržini, predstavljaju u stvari žalbene navode kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

U vezi sa tim žalbenim navodima tužitelja, ovaj sud nalazi potrebnim odmah ukazati da zbog samog činjeničnog opisa djela u optužnici i sadržine iskaza svjedoka H.R.1, žalbeni navodi tužitelja kojima se osporava pravilnost osnovnog činjeničnog zaključka suda ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Razloge za taj stav ovaj sud će potpuno i određeno iznijeti u drugom dijelu ove presude a sada će se, zbog iznesenog stava, samo ukratko osvrnuti na konkretne žalbene navode tužitelja, iznesene u okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka a koji, kako je već navedeno, u stvari predstavljaju pobijanje činjeničnih zaključaka suda.

Tako, tužitelj u žalbi ističe da je pogrešan zaključak suda da je svjedok H.R.1 gledao iz kukuruza odvođenje oca jer se nije radilo o odvođenju oca nego o odvođenju njegove majke, sestre i njenog malodobnog sina. Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud navod da je svjedok H.R.1 iz kukuruza gledao odvođenje oca iznio u sklopu ocjene vjerodostojnosti iskaza ovog svjedoka dovođenjem u pitanje njegove sposobnosti da sa udaljenosti od 50 do 60 metara, čučajući u kukuruza koji je bio visok, vidi šta se dešava pred njegovom kućom. U tom kontekstu, ta očita omaška prvostepenog suda pri navođenju čije je odvođenje ovaj svjedok gledao iz kukuruza ne može, u krajnjem, dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. To se isto odnosi i na žalbeni navod tužitelja u kojem se iznosi da je svjedok H.R.1 rekao da je sa mjesta gdje se nalazio vidio kao na dlanu kompletan događaj. Riječ je, naime, o iskazu svjedoka koji je sud dužan cijeniti pa sama činjenica da je svjedok to rekao ne znači da je zaista tako i bilo.

Osporavajući zaključak prvostepenog suda o nepouzdanosti iskaza svjedoka H.R.1, tužitelj se u žalbi poziva na iskaz ovog svjedoka iz istrage, dat 01.02.2013. godine, u kojem je on opisao izgled puške zvane „ruski dobošar“ i puške zvane „papovka“ i određeno naveo kako zna kako te puške izgledaju. Po ocjeni tužitelja, ti dijelovi iskaza iz istrage svjedoka H.R.1 dovode u pitanje zaključak prvostepenog suda da je iskaz svjedoka H.R.1 upitan i zbog njegovog izjašnjavanja o vrsti oružja koje su imali optuženi R.R. i R.Ž. pri činjenici da je u

vrijeme predmetnog događaja on imao svega ... godina. Međutim, ovi žalbeni navodi tužitelja ne mogu dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda jer iz zapisnika o glavnom pretresu održanom u Kantonalnom sudu u Zenici dana 03.09.2014. godine proizilazi da svjedoku H.R.1 nije predočavan njegov pomenuti iskaz iz istrage nego je zapisnik o saslušanju svjedoka u istrazi, nakon što je svjedok dao svoj iskaz odnosno bio direktno ispitan od strane tužitelja, uložen u sudski spis. Odredbom člana 288. stav 1. ZKP FBiH propisano je da su iskazi dati u istrazi dopušteni kao dokaz na glavnoj raspravi i mogu biti korišteni prilikom direktnog ili unakrsnog ispitivanja ili pobijanja iznesenih navoda ili u odgovoru na pobijanje, nakon čega se prilažu kao dokazni materijal ili za dodatno ispitivanje. Odredba takođe propisuje da će se, u tom slučaju, osobi o čijem se iskazu radi dati mogućnost da objasni ili pobije svoj prethodni iskaz. Kako iskaz svjedoka H.R.1 iz istrage, na koji se u žalbi pozvao kantonalni tužitelj, uopšte nije bio korišten prilikom ispitivanja svjedoka H.R.1, on nije mogao biti korišten ni pri donošenju činjeničnih zaključaka od strane prvostepenog suda.

U okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, tužitelj potom osporava vjerodostojnost iskaza svjedokinje odbrane C.G. i K.B. u dijelu u kojem su one navele da 1992. godine nisu sijale kukuruz. I iskaz ovih svjedokinja je, naime, prvostepeni sud imao u vidu pri donošenju zaključka da je iskaz svjedoka H.R.1 upitan. Tužitelj u žalbi tvrdi da su navedene svjedokinje instruisane od strane odbrane da iskrivljuju događaj jer je u vrijeme davanja njihovog iskaza odbrana raspolagala sa iskazom svjedoka H.R.1 i iz istrage i sa glavnog pretresa. Tužitelj, takođe, u žalbi navodi da je iz iskaza svjedoka H.R.1 evidentno da on govori istinu s obzirom da je sasvim određeno izjavio da je optuženi S.M. faktički spasio njegovog oca jer mu je rekao da ide u kukuruze. Ovaj sud nalazi da ovi žalbeni navodi kantonalnog tužitelja, kojima ukazuje na pouzdanost iskaza svjedoka H.R.1, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude zbog suštinskih nedostataka u optužnici i sadržine samog iskaza svjedoka H.R.1, a o čemu će ovaj sud dati detaljne razloge dalje u ovoj presudi.

U okviru istog žalbenog osnova, tužitelj takođe ističe i da prvostepeni sud pogrešno interpretira iskaz svjedoka H.R.1 u vezi sa tim ko je bio prisutan pred S. kućom gdje se i on nalazio. Tužitelj, naime, ističe da ovaj svjedok, suprotno navodima iz pobijane presude, nije rekao da je pred S. kućom bio i njegov otac I.. Tužitelj pri tome i citira dio iskaza svjedoka H.R.1. Međutim, i iz u žalbi citiranog dijela iskaza svjedoka H.R.1 proizilazi da je svjedok rekao da misli da je pred S. kućom bio i njegov otac I..

Takođe, netačno se u žalbi kantonalnog tužitelja, pri osporavanju zaključka prvostepenog suda da nema pouzdanih dokaza da su optuženi ubili oštećenu H.Z., interpretira iskaz svjedoka K.D. sa glavnog pretresa održanog dana 11.02.2015. godine a kada mu je predočen njegov iskaz iz istrage od ... godine. Naime, u žalbi se ističe da je ovaj svjedok, nakon predočavanja iskaza iz istrage, potvrdio da je potpis na zapisniku koji sadrži taj iskaz - njegov potpis te da je rekao da se bolje sjećao događaja u vrijeme davanja tog iskaza nego u vrijeme kada je davao iskaz na glavnom pretresu. Međutim, iz zapisnika o glavnom pretresu održanom u Kantonalnom sudu u Zenici dana 11.02.2015. godine proizilazi da je na upit tužitelja da li se bolje sjeća predmetnog događaja danas tj. u vrijeme održavanja

glavnog pretresa ili 2006. godine tj. kada je dao izjavu u istrazi, svjedok K.D. izjavio „Ama, ne mogu ništa reći, mene tlak udara, ja ne znam da više pričam“.

Nadalje, neosnovano tužitelj u žalbi tvrdi i da je iskaz svjedoka K.D. saglasan iskazu svjedoka R.D., koji je pročitao na glavnom pretresu. Naime, u žalbi citirani dio iskaza svjedoka R.D.: „Isti dan sam od R.2 saznao da mu je žena ubijena i da ju je dovezao iz livade kod potoka zvanog O., ne potvrđuje osnovni navod iz žalbe kantonalnog tužitelja u vezi sa iskazom svjedoka K.D. – da je ovaj svjedok u istrazi izjavio da je od srpske vojske čuo da je R.R. ubio H.Z.. Naime, iz u žalbi citiranog dijela iskaza svjedoka R.D., ne proizilazi da se on izjašnjavao o tome ko je ubio oštećenu H.Z..

Žalbena tvrdnja tužitelja da se u potpunosti podudaraju iskazi svjedoka H.R.1 i K.D. je neosnovana budući da iz u žalbi citiranih dijelova iskaza svjedoka K.D. ne proizilazi njihova saglasnost s iskazom svjedoka H.R.1, pa ni sa navodom iz optužnice u pogledu toga ko je i kada pronašao tijelo oštećene H.Z..

Žalbeni navodi tužitelja u kojima se on poziva na iskaz svjedoka tužiteljstva S.A., koji je isključio bilo kakvu mogućnost borbenog djelovanja po mjestu gdje je ubijena H.Z., te postavlja pitanje kako su optuženi oštećenu Z. i njenu kćerku i njenog malodobnog sina mogli odvesti u potok ako je bila takva razmjena vatre kako predstavljaju svjedoci odbrane i kako su je uspjeli sahraniti od silne pucnjave, takođe ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, ni iz iskaza svjedoka odbrane ne proizilazi postojanje neprekidne razmjene vatre na predmetnom području koja bi u potpunosti onemogućila kretanje stanovnika.

Iako su i žalbeni navodi tužitelja koji su izneseni u okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, po svojoj sadržini, prije svega, navodi kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, žalba sadrži posebne razloge za koje se izričito tvrdi da su u vezi sa žalbenim osnovom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Međutim, kao što je već navedeno, ovaj sud smatra da zbog samog činjeničnog opisa djela u optužnici i sadržine iskaza svjedoka H.R.1, žalbeni navodi tužitelja kojima su se, u okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka, u stvari, osporavali činjenični zaključci prvostepenog suda kao ni navodi za koje se u žalbi izričito navodi da su u vezi sa žalbenim osnovom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Pri donošenju takvog zaključka ovaj sud je imao u vidu sljedeće:

Iz obrazloženja žalbe proizilazi da se žalbom osporava prvostepena presuda samo u pogledu zaključka prvostepenog suda da dokazi izvedeni od strane optužbe ne mogu izvan razumne sumnje potvrditi da su optuženi izvršili ubistvo oštećene H.Z..

Međutim, iz činjeničnog opisa djela sadržanog u izreci pobijane presude proizilazi da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M., na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH, dakle, zbog

nedostatka dokaza, oslobođeni od optužbe i za navode iz optužnice da su krajem avgusta ili početkom ... godine kao pripadnici V.RS, a u vrijeme oružanog sukoba između A. RBiH i V.RS, postupajući suprotno odredbama člana 3. stav 1. tačka 1a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevske konvencije, došli pred kuću vlasništvo H.R.2 i Z., da je optuženi R.R. opsovao H.R.2 balijsku majku, udario ga jedanput drškom pištolja u predjelu glave od kojeg udarca je R.2 pao na zemlju, da su sva trojica optuženih se uputili prema Z. kada je Z. zamolila optuženog R.R. da pusti njenog muža R.2, da su potom oštećenu Z., njenu gluhonijemu kćerku N. i dvogodišnju unuku povelili prema parceli zvanj O., a da su prije odvođenja zapalili njihovu kuću.

Prema tome, žalbom kantonalnog tužitelja ne osporava se zaključak prvostepenog suda o nedostatku dokaza da su optuženi preduzeli gorenavedene radnje prema oštećenima H.R.2 i H.Z.. Osim toga, budući da je optuženima R.R., R.Ž. i S.M. optužnicom stavljeno na teret postupanje suprotno članu 3. stav 1. tačka 1a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevske konvencije, ne može se tvrditi da su u optužnici pomenute radnje optuženih R.R., R.Ž. i S.M., a za koje su takođe oslobođeni od optužbe prvostepenom presudom, tretirane kao radnje učinjenja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ.

Dakle, žalbom se osporava samo dio pobijane presude koji se odnosi na zaključak prvostepenog suda citiran u žalbi kantonalnog tužitelja i koji glasi „Dokazi koji su provedeni tokom glavnog pretresa potvrđuju da je u kritično vrijeme, u vrijeme oružanog sukoba došlo do pogibije H.Z.. Međutim, dokazi koji su provedeni od strane optužbe ne mogu izvan razumne sumnje potvrditi da su optuženi izvršili ubistvo oštećene, a u okviru djela za koje se terete iz oblasti međunarodnog humanitarnog prava.“

Međutim, ovaj sud nalazi da optužnica kojom je optuženima R.R., R.Ž. i S.M. stavljeno na teret krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ nije ni sadržavala navod da su ovi optuženi izvršili ubistvo oštećene H.Z.. Činjenični opis djela u optužnici sadržavao je samo navod da je oštećena H.Z. usmrćena za vrijeme oružanog sukoba između A. RBiH i V.RS, krajem ... godine, u mjestu K., općina Z. ali ne i tvrdnju da su oštećenu H.Z. ubili optuženi R.R., R.Ž. i S.M.. Činjenični opis djela u optužnici, u pogledu ubistva oštećene H.Z., sadržavao je samo indiciju da su ovi optuženi usmrtili oštećenu H.Z.. Naime, u činjeničnom opisu djela u optužnici (koji je prenijet u činjenični opis djela u izreci pobijane presude) je samo navedeno da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M. odveli oštećenu H.Z., njenu gluhonijemu kćerku N. i dvogodišnju unuku prema parceli zvanj O., a da se „nakon par minuta po njihovom odvođenju čuo jedan pucanj iz vatrenog oružja nakon čega optuženi trčeći odlaze uz brdo prema njivi zvanj R.S., da bi, potom, na licu mjesta odakle se čuo pucanj, od strane H.R.2 i H.R.1 bilo pronađeno beživotno tijelo H.Z. sa vidljivom ranom od metka u predjelu desne strane leđa“.

Ove činjenice i okolnosti koje je sadržavala optužnica u potpunosti odgovaraju onome što je u vezi toga izjavio svjedok H.R.1. Prema tome, ni iskaz svjedoka H.R.1 kao ni pomenuti dio optužnice ne sadrži izričit navod da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M. ubili oštećenu H.Z.. Iskaz ovog svjedoka, po svojoj sadržini (dakle, i kada se pretpostavi da je njegov iskaz vjerodostojan), predstavlja samo jednu indiciju da su upravo pomenuti optuženi ubili oštećenu H.Z.. Međutim, ta indicija, sama po sebi, nije dovoljna za donošenje pouzdanog zaključka da su optuženi ubili oštećenu H.Z.. Najprije, zaključak o učinjenju krivičnog djela za koje se tereti neki optuženi može se zasnivati na indicijama samo kada one međusobno čine zatvoreni krug koji ukazuje na samo jedan mogući zaključak u pogledu odlučne činjenice (u konkretnom slučaju, da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M. ubili oštećenu) i koji isključuje bilo kakav drugačiji zaključak. Međutim, u ovom slučaju, sama optužnica sadrži navode koji ne omogućavaju izvođenje takvog zaključka. Naime, iz same optužnice proizilazi da optuženi S.M. uopšte nije imao oružje odnosno da su oružje, prema optužnici i iskazu svjedoka H.R.1, imali samo optuženi R.R. i R.Ž.. Nadalje, iz same optužnice proizilazi da je oštećena H.Z. usmrćena jednim metkom, pa je očito da taj jedan metak nisu mogli zajedno ispaliti dva ili više optuženih a optužnica ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih bi proizilazilo zajedničko umišljajno djelovanje optuženih pri usmrćenju oštećene. Nadalje, osim što iskaz svjedoka H.R.1 predstavlja samo jednu indiciju da su mogući učinitelji ubistva oštećene H.Z. optuženi, drugi izvedeni dokazi ne pružaju pouzdan osnov koji bi isključio mogućnost bilo kakvog drugog zaključka osim da su ovi optuženi učinitelji ovog krivičnog djela. Naime, iako se u žalbi kantonalnog tužitelja ukazuje na iskaz svjedoka K.D. iz istrage dat dana ... godine i u kojem je on naveo da je od srpske vojske, sutradan nakon ubistva oštećene H.Z., čuo da ju je ubio optuženi R.R., ovaj sud nalazi da ni taj iskaz svjedoka K.D. ne može predstavljati dodatnu indiciju koja bi zajedno sa iskazom svjedoka H.R.1 omogućavala čvrst zaključak da su optuženi učinili predmetno krivično djelo. Najprije, i iz tog iskaza proizilazi da je ovaj svjedok čuo da je oštećenu H.Z. ubio optuženi R.R., dakle, samo jedan od optuženih. Ali, taj iskaz iz istrage ovog svjedoka je nedovoljno određen pri označavanju izvora te informacije jer je svjedok naveo da je to čuo od srpske vojske. Usljed toga je taj njegov iskaz neprovjerljiv. Osim toga, ovaj svjedok na glavnom pretresu nije potvrdio navedeni iskaz iz istrage. Kao što je već rečeno, netačno se u žalbi kantonalnog tužitelja ističe da je ovaj svjedok izjavio da se u vrijeme davanja iskaza dana ... godine bolje sjećao događaja nego u vrijeme kada je davao iskaz na glavnom pretresu. Naime, iz zapisnika o glavnom pretresu održanom dana 11.02.2015. godine proizilazi da je svjedok K.D., na pitanje tužitelja da li se bolje sjeća tog događaja danas (tj. 11.02.2015. godine) ili ... godine kada je davao izjavu u SIPA-i, izjavio „Ama ne mogu ništa reći, mene tlak udara, ja ne znam da više pričam“.

Zbog navedenih suštinskih nedostataka u činjeničnom opisu djela u optužnici u odnosu na ubistvo oštećene H.Z. te zbog navedenog sadržaja iskaza svjedoka H.R.1 i kad se pretpostavi njegova vjerodostojnost, žalbeni navodi tužitelja kojima se ukazuje na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepenom presudom ne mogu dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o nepostojanju pouzdanih dokaza da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M. učinili krivično djelo za koje se optužuju.

Naime, u tom dijelu žalbe, tužitelj ističe da je prvostepeni sud u svojoj presudi naveo da je u konkretnom predmetu izostalo psihološko vještačenje svjedoka H.R.1 na okolnosti događaja koji se desio kada je R.1 imao ... godina i da je bilo neophodno izvršiti psihološko vještačenje ove osobe na okolnosti kvaliteta svjedočenja i psihološkog karaktera ličnosti jer se radi o osobi sa blagom retardacijom bez obzira što je svjedok saslušan kao punoljetna osoba. Tužitelj smatra da je, s obzirom na ove navode iz pobijane presude, činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno jer navedeno vještačenje nije obavljeno. Međutim, ovaj sud nalazi da iz razloga koji su izneseni i koji se tiču same sadržine iskaza svjedoka H.R.1 kao takve, neovisno o vjerodostojnosti njegovog iskaza, propust da se izvrši psihološko vještačenje ovog svjedoka ne ukazuje na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. To se isto odnosi i na tvrdnje iz žalbe tužitelja da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno zbog toga što nije izvršeno balističko vještačenje na okolnosti borbenih linija te mogućnosti borbenog djelovanja na mjesto gdje je smrtno stradala oštećena H.Z.. Pri tome ovaj sud smatra potrebnim naglasiti da postojanje borbenih linija ne isključuje mogućnost pojedinačnog djelovanja iz ručnog vatrenog oružaja sa različitih mjesta neovisno od uspostavljenih borbenih linija.

Zbog iznesenih razloga, ovaj sud nalazi da pravilnost zaključka prvostepenog suda o nepostojanju pouzdanih dokaza da su optuženi R.R., R.Ž. i S.M. ubili oštećenu H.Z. ne dovode u pitanje ni žalbeni navodi tužitelja kojima se osporava zaključak prvostepenog suda da podatak koji je dobiven putem Ministarstva ... SR Nj. ne isključuje mogućnost da je optuženi R.Ž. u vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela bio u SR Nj., a ni navodi kojima se osporava zaključak prvostepenog suda o tome da li je prepoznavanje osumnjičenih putem fotografija od strane svjedoka H.R.1 izvršeno u skladu sa odredbama člana 99. stav 3. ZKP FBiH.

Iz navedenih razloga ovaj sud smatra da se neosnovano žalbom kantonalnog tužitelja tvrdi da je prvostepeni sud pri donošenju pobijane presude postupio protivno odredbi člana 15. stav 2. ZKP FBiH kojom je propisano da su sud, tužitelji i drugi organi koji učestvuju u postupku dužni s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog odnosno optuženog tako i one koje im idu u korist.

Pošto se žalbom kantonalnog tužitelja iz Zenice prvostepena presuda neosnovano pobija, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH donio presudu kojom je tu žalbu odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Šeta Mevlida,s.r.

Predsjednica vijeća
Mujanović Ismeta,s.r.